(ڳـــل - ١١)

ساڌن جي بچاءَ ڪرڻ لاءِ ۽
دشٽن کي نـاس ڪرڻ لاءِ ئـي،
ايشور اوتار ڌاري ايندو آهي پـر
سنتن کي تـہ ساڌو ۽ دشت ٻئي
هڪ جهڙا ۽ سمان ڏسڻ ۾ ايندا
آهن. پوءِ دشٽن کي مارڻ جو مطلب ڇا آهي؟ مطلب
اِهو آهي تہ خراب ڪم ڪندڙ ۽ آڌرمي دشٽن کـي
سنتين دڳـہ تي لائڻ لاءِ ئي، ايشور ايندو آهي. سنتن
جي هرديہ ۾ ڀڳوان هردم وسي ٿو ۽ ڪاٿهن جدا ٿاهي،
تنهن ڪري هـو هميشھ نشڪام ۽ نتيہ مڪت هوندا
آهن. شري سائين بابا اِنهيءَ پدويءَ جو اَوتـار هو.
هن وٽ شترو، متر، راجا ۽ فقير سڀ هڪ سمان هئا،
ڀڳتن جـــي سنهائتا لاءِ هر وقت تيار رهندا هئا تہ ٻہ
سندن آگيا کان سواءِ، ڪو بہ ڀڳت وٽن پهچي ڪين
سگهندو هـو. اهڙا ڪيترا شخص هئا، جن کي ڀڳوان
سائين بابا جو درشن نصيب نہ ٿيو ڇو تہ منجهن سائين بابا
۾ پوُرن وشواس ۽ شرڌا ڪين هئا ۽ پرپوءِ جي ڪٿائن
۽ ڪيرتن ۾ هنن جـي دلچسپي ڪانہ هئي. جيسين
سـڀ سنگي ڀڳتن ۾، اِها رچـي پچـدا نہ ٿيندي هئي،

تيسين انترياميءَ سائين بابا، انهن کي درشن ئي ڪين ڏيندا هئا. پر جي اهڙن اوشواسي شخص کي درشن ملي ويندو هو ته شرڊيءَ ۾ وڌيڪ رهي ڪين سگهندا هئا. مطلب ته جن کي باباجن لائق سمجهندا هئا، انهن کي ئي ٻاڻ وٽ اچڻ ڏيندا هئا. ته به کين باباجن جي آگيا يڪدم پالڻي پوندي هئي. هو پنهنجي مرضيءَ موجب رهي ڪين سگهندا هئا.

هڪ دفعي ڪاڪا مهاجني، بمبئي مان ڪهي شرڊيءَ ۾ آيو ۽ خيال ڪري آيو ته هڪ هفتو رهي، گوڪل اشٽميءَ جو ميلو ڏسي پوءِ ويندس. باباجن جي پهرئين درشن ڪرڻ تي، باباجن پڇيس ته "تون واپس ڪڏهن ويندين؟" هو واپس وڃڻ جو سوال ٻڌي وائڙو ٿي ويو پر پاڻ سنڀالي جواب ڏنائين ته "جڏهن باباجن آگيا ڏيندا تڏهن واپس ويندس." باباجن ٿهه پهه چيس تـه "توکي سڀاڻي واپس وڃڻو پوندو." بابا جي آگيا جي النگهن ڪرڻ جي ڪنهن کي به همت ڪانه ٿيندي هئي ۽ ڪاڪا مهاجني ٻئي ڏينهن ٺپڙ سوٽي موٽي هليو ويو. جڏهن بمبئيءَ ۾ پنهنجي آفيس ۾ پهتو تـه ڏٺائين ته "سندس سيٺ ڏاڍي انتظار ۾ ويٺو هو ته مهاجني ڪڏهن موٽي ايندو، ڇو ته سيٺ جو "منيم" يعني مکيه ڪاڳري اوچتو بيمار ٿي پيو هو، جنهن ڪري مهاجنيءَ جو

آفيس ۾ هئڻ بلڪل ضروري هو. هن مهاجنيءَ کــي موٽي اچڻ جو خط لکيو هــو، جو شرڌيءَ مان واپس موڪليو ويو. انترياسي باباجن، سچي اِستتي ۽ حالت پروڙي، مهاجنيءَ کي يڪدم واپس موڪليو.

هاڻي متين وارتا جي بعھ اُبتڙ، وڪيل پاٽو صاحب ڌمال جــي ڪتا ٻڌو. هو هڪ مقدمي جي باري ۾، نغاڙ شهر جي ڪورٽ ڏانهن وڃي رهيو هو ته واٽ تي ترسي، اچي باباجن جــو درشن ڪيائين ۽ باباجن کان نغاڙ واپس وڃڻ جي آگيا گهريائين. باباجن چيس تـه "موڪل نه ملندي. هڪ هفتو رهي پوءِ وڃڻو پوندءِ." ۽ هي سڀ وچن چٽي رهــي پيو. هو ڏانهن نغاڙ جي ڪورٽ جو جج بيمار ٿي پيو، جنهن ڪري پاٽو صاحب ڌمال جي مقدمي جي شنوائي ٻــي تاريخ تي مهمل ڪئي ويئي. هفتي پــوري ٿيڻ بعد، هن کي وڃڻ جي آگيا ملي. پاٽــو صاحب وڪيل جــو اهو مقدمو ڪيترن مهنن تائين، چئن ججن وٽ هلندو رهيو، جو آخر وڪيل کٽيو ۽ سندس اصيل صفا ڇٽي ويــو. سکيا:- سڀ پنهنجن ڀڳتن جــو ڀلو چاهيندا آهن ۽ سندن فائدي لاءِ ئي کين آگيا ڏيندا رهندا آهن.

"اپني جن کا پڙدا ڍاڪيءَ، اَپني شيوڪ کي سو پرا کيءَ اپني داس ڪئه ديهه وڏ تائي، اپني شيوڪ ڪئه نام جپائي- اپني شيوڪ کي آپ پت راکيءَ، تاکي گت مت ڪوءِ نه لاکيءَ."

جج جي فيصلي کي رد ڪرڻ

نانا صاحب نموڪر ڊسٽرڪٽ جج، شرڊيءَ ۾ پنهنجي استريءَ سميت رهيل هو ۽ ٻئي ڄڻا، باباجن جي شيوا ۽ سنگت ۾ وقت گذاريندا هئا. سندن پٽ بيلاپور ۾ بيمار ٿي پيو. خبر ملڻ تي ماءُ ڪجهه ڏينهن پٽ وٽ وڃي رهڻ جو فيصلو ڪيو پر نانا صاحب کيس چيو ته ”پٽ جو منهن ڏسي، ٽي ڏينهن موٽي اچون.“ ٻئي باباجن کي چرن وندنا ڪري سندن آگيا وٺڻ آيا ته بابا چيس ”جلدي وڃو گهٻرايو نه. ٻه چار ڏينهن شانتيءَ سان اتي رهي، پوءِ ماڻس کي ملي پوءِ شرڊيءَ اچجو.“ يعني جج نموڪر جو فيصلو، باباجن جي آگيا سان رد ٿي ويو!

جوتشي براهمڻ جو باباجن ۾ پنهنجي گروءَ جو درشن ڪرڻ

ملي شاستري نالي، ناسڪ جي هڪ پڪو ڪرم ڪانڊي ۽ اگني هوتري براهمڻ، جنهن ٿي شاسترن جو اڀياس ڪيو هو ۽ جوتش وديا ۾ پڙهيل هو. هڪ دفعي هو ناگپور جي پرسد ڪروڙپتي بابا صاحب بوٽي سان ملاقات ڪري، ٻين سڄڻن سان گڏجي، شرڊيءَ ۾ باباجن

جي درشن لاءِ مسجد ۾ آيو. باباجن ۾ اُن ڏينهن مؤج ۾ اچي، ميوي واري کان ۽ ميوا ٻيون شيون وٺي، مسجد ۾ آيل سنگت ۾ ورهائي ڏنا.

باباجن کي اهڙي رمز ياد هئي، جو اُنب کي چوداري زور ڏيئي، وات ۾ وجهي چوسڻ بعد، باقي رهيل کل ۽ کور ڪڏي ڦٽي ڪندا هئا. پر هن ڀيري ڪيلي جو ڇِپ ڪڍي سنگت ۾ ورهايائون ۽ کلون رکيائون پنهنجي لاءِ! مٿئين آيل جوتشيءَ اِهو ڏسي، باباجن کي عرض ڪيو ته ”مون کي پنهنجو هٿ ڏيکاريو.“ بابا اِهي لفظ ٻڌا اڻ ٻڌا ڪري ڇڏيا ۽ موٽ ۾ ڪيس چار ڪيلا پرساد طور ڏنا ۽ سڀ آيل موٽيا، واڙي جي مهمان سراءِ ۾ هليا ويا. اُتي پهچي، ملي شاستري جوتشي سنان ڪري ۽ پوتر وستر پهري، اُگني هوتر هون ڪرڻ ۾ لڳي ويو.

هيڏانهن باباجن ٻـ نيم موجب ليڊيءَ طرف ڪن سان گڏجي پنڌ ڪرڻ ويا. وات تي فرمايائون ته ”اَڄ گيرو رنگ پاڻ سان ڪٺي هلو، اُن سان ڪپڙن کي رنگي، ڀڳوون ڪنداسين.“ ڪن ٻـ اُن جو مطلب ڪين سمجهو. ڪجهه وقت بعد باباجن موٽي آيا ته منجهند جي آرتيءَ جي تياري شروع ٿي ويئي هئي. مهمان سراءِ ۾ وري، بابو صاحب جوڳي، جوتشيءَ کي چيو ته ”منجهند جي آرتيءَ ۾ هلي شامل ٿيندا؟“ هن چيو ته هينئر نه.

شام جو باباجن جو درشن ڪرڻ ويندس. تنهن ڪري جوڳ صاحب اڪيلو هليو ويو.

باباجن جڏهن مسجد ۾ اچي آسڻ تـي براجمان ٿيا ته يڪ لوڪن سندن پُوڄا ڪئي ۽ آرتي به شروع ٿي. باباجن اوچتو چيو ته ”نئين آيل براهمڻ کان دکشڻا وٺي اچو.“ ان تي سيٺ بوٽي پاڻ اوڏانهن ويـو ۽ باباجن جو سنديش براهمڻ شاستري کي ٻڌايائين، جو ٻڌي هو منجهي پيو - دل ۾ چيائين تـه ”مان اڳئي هوتري براهمڻ آهيان مون لاءِ ٻئي ڪنهن کي دکشڻا ڏيڻ واجب آهي ڇا؟ مان مڃان ٿو ته باباجن برابر سنت پرش آهن پر مان ته سندس شش آهيان ئي ڪين.“ وري خيال آيس ته جڏهن باباجن پاڻ دکشڻا گهري رهيا آهن ۽ سيٺ بوٽيءَ جهڙو ڪروڙپتي، دکشڻا وٺڻ آيو آهي، اُن کي خالي موٽائڻ واجب ناهي. پوءِ هوَن پوڄا جي اَڌ مان اُٿي، يڪدم سيٺ بوٽي سان گڏجي مسجد ۾ ويو. پر پاڻ کي شُڌ ۽ پوتر سمجهي ۽ مسجد کي اَپوتر سمجهي، پريان بيهي باباجن کـي هٿ جوڙي، مٿائن گل ڦٽا ڪيائين. پر جڏهن باباجن جي روُپ ۾ پنهنجو گـورو ڪئلاش واسي گهولپ سوامي ڏٺائين، تڏهن اچـرج ۾ پئجي ويو ته ”منهنجو گورو هتي ڪٿان اچي پيدا ٿيو؟ مان سپنو ته ڪونه ٿو ڏسان!“ عجب ۾ وات ئي ڦاٽي ويس ۽ وات مان اکر ئي نـه پيو اُڪليس. نيٺ شڪ

دور ڪرڻ لاءِ اڳيان وڌيو ۽ گوروءَ جي چرنن تي ڪري
هٿ جوڙي اُستتي ڪرڻ لڳو. پيا ڀڳت ته آرتي ڪرڻ
۾ مشغول هئا پر هي جوتشي براهمڻ، پنهنجي گورو مهما
ڳائي يان اُچارڻ ۾ مگن رهيو. آخر جڏهن دل مان
پنهنجي اُتم جات جوءِ پنهنجي شڌتا ۽ پوترتا جو اهنڪار
دُور ٿيس تڏهن اکيون پُوري، گوروءَ جي چرنن تي
مستڪ نوايائين. وري جڏهن اکيون کوليون متو متي
ڪنيائين ته ڏٺائين ته باباجن ڪانئس دڪشڻا گهري رهيا آهن!

هينئر سندس هوش ٺڪاڻي آيو ۽ باباجن جي شڪتي
محسُوس ڪري باباجن کي نمسڪار ڪري دڪشڻا ڏيئي
چيائين ته ”هينئر منهنجا سڀ سنسا دُور ٿي ويا آهن
۽ مونکي پنهنجي گوروءَ جو درشن مليو. ڌن شري
سائين بابا.“ باباجن جي اِها ليلا ڏسي سيٺي ڀڳتن جي
اکين مان پريم ۽ خوشيءَ جا آنسُون وهڻ لڳا ته باباجن
آڳيا ڪئي ته ”گيرُو رنگ ڪٺي اچو- اڄ وستون کي
(ڀڳتين) گيرُو رنگ ۾ رنگينداسين.“ سيٺي جي واتان
شري سائين بابا جي جئڪارن سان، مسجد گُونجي اُٿي.

باباجن ۾ شري رامچندر جو درشن

هڪ مامليتدار (مختيارڪار) پنهنجي ڊاڪٽر دوست
سان گڏجي شرڊيءَ ۾ آيو، ”جنهن چيو ته ”منهنجو
اِشٽ ديو سري رامچند آهي، تنهنڪري مان هن مسلمان

فقير اڳيان مٿو ڪين نمائيندس." ماملتدار چيس تہ "تون مٿي نوائڻ وغيره لاءِ ٻڌل ڪونہ آهين ۽ نڪي توکي ڪو بہ ائين ڪرڻ لاءِ زور رکندو." جڏهن درشن ڪرڻ آيا تڏهن سڀني ڪان اڳي ڊاڪٽر کي مٿو ٽيڪيندو ڏسي، سڀ عجب کائڻ لڳا ۽ ڊاڪٽر کي چيائون تہ "تو باباجن جي اڳيان ڏنڊوت پرڻام ڇو ڪيو؟" ڊاڪٽر موٽ ۾ چيو تہ "مونکي باباجن جي آسڻ تي، منهنجو اشٽ شري رام وٺل ڏسڻ ۾ آيو." ايتري ۾ وري باباجن کي آسڻ تي وٺل ڏٺائين! اسچرج ۾ پئجي چوڻ لڳو تہ "باباجن بيشڪ هڪ پورن اوتاري شخص آهن!"

ٻئي ڏينهن هن اُپواس رکڻ شروع ڪيو ۽ پرتگيا ڪئي تہ "جيسين مونکي باباجن ازخود سڏائي، آشيرواد نہ ڏيندا، تيسين مان مسجد ۾ پير بہ ڪين پائيندس." ۽ سانده ٽي ڏينهن مسجد ۾ ڪين آيو. چوٿين ڏينهن سندس هڪ گهاٽو دوست خانديش مان آيو، جنهن کي پاڻ سان وٺي، مسجد ۾ باباجن جو درشن ڪرائڻ آيو. نمسڪار وغيره ڪرڻ کانپوءِ باباجن کيس چيو تہ "اوهان کي سڏائڻ جي تڪليف ڪنهن ڪئي؟ اوهين هتي ڪئن پڌاريا آهيو؟" اهي سوال ٻڌي، ڊاڪٽر جو اندر پگهرجي ويو ۽ اکين ۾ ڳوڙها ڀرجي آيس. اُنهيءَ رات جوئي سائين بابا مٿس اهڙي ڪرپا ڪئي، جو ڊاڪٽر کي

پوءِ آنند جو اُنيءُ پراپت ٿيو. شرڌيءَ مان موٽي وڃڻ بعد پڻ، ڪيس (۱۵) پندرهن ڏينهن هر روز رات جو اِهو اُنيءُ ٿيندو رهيو ۽ هو هميشه لاءِ پڪو سائين ڀڳت بڻجي پيو.

”هم سنتن ڪي ريڻ پياري، هم سنتن ڪي شرڻا
سنت هماري اوٽ ستاڻي، سنت همارا گهڻا،
همري سنتن سڻ بڻ آئي، پوُرب لکيا پائي،
اِهي من تيرا پائي.“